

Axel og Valborg

Nedskrevet av Lindeman i 1866 etter Ole Evensen Almerlie, Feiring

Fra gammelt skillingstrykk:

En meget deylig oc saare skøn Historiske Vise om Axel Tordsøn oc Valborig ImmersDatter Udi hvilcken Lyckens U-stadighed er retteligen at see og kiende. Oc kan siungis under den Melodie, som en hver selff best veed oc dennem got siunis.

De legte Guldtavel ved bredden Bord,
I Glæde og Lyst med Alle;
De Fruer tvende med Ære stor,
Saa underlig Legen mon falde;
Men Lykken vender sig ofte om.

De Terninge løbe saa ofte omkring,
De sig saa snart monne vende;
Saa gjør og Lykkens Hjul udi Ring.
Dens Løb man neppe kan kjende.
Men Lykken vender sig ofte om.

3. Fru Julli og Dronning Malfred,
De legte Guldtavel med Ære;
Paa Gulvet ganger det Barn derved,
Det legte med Æble og Pære;
Men Lykken vender sig ofte om.

4. Paa Gulvet ganger det Barn saa veen,
Det leger med Æble og Blomme;
Da indkom Hr. Axel Thoresen,
Han agter til Rom at komme.
Men Lykken vender sig ofte om.

5. Han hilsede Fruer og Jomfruen skøn,
Hannem fulgte baade Tukt og Snilde,
Han elsked' det ædle Barn udi Løn;
Men Lykken vilde for dem spille.
Men Lykken vender sig ofte om.

6. Paa Armen tog han den lille Dukke,
Klappede hende ved viden Kind,
Christ giv'! at Du var voxen nok.
Da blev du snart min Mandinde.
Men Lykken vender sig ofte om.

7. Hans yngste Søster svarede bradt,
Paa Klæder hun Guld monne bære.
Var hun end voxen i denne Nat,
I maate ei sammen være.
Men Lykken vender sig ofte om.

8. Jomfruens Moder taledet ret.
Hun monne ham Sandhed sige,
I ere Alle fornære udi Æt,
Dog vel hinandens Lige.
Men Lykken vender sig ofte om.

9. Han tog en Guldring af sin Haand,
Bad Barnet dermed at lege.
Der hun framvoxe i Alder og Forstand,
Det gjorde hendes Kinder blege.
Men Lykken vender sig ofte om.

10. Kom vel ihu min liden Brud,
I Dag monne jeg dig fæste,
Jeg vil nu reise af Landet ud,
Og fremmede Herrer gjæste.
Men Lykken vender sig ofte om.

11. Hr. Axel drager af Landet ud,
Hannem fulgte baade Tugt og Ære,
I Kloster sattes hans liden Brud,
At hun skulde Sømmen lære.
Men Lykken vender sig ofte om.

12. De lærte hende Silkesøm at sye,
og læse lod de hende lære.
Af hendes Dyd gik herlig Ry,
Hende fulgte stor Tugt og Ære.
Men Lykken vender sig ofte om.

13. Slig adelig Sæder, som hun bær,
Maae hver med Ære prise,
I Sindet hun og forstandig er,
Og regnes iblandt de Vise.
Men Lykken vender sig ofte om.

14. I Kloster var hun i 11 Aar,
til Gud hendes Moder henkaldte,
Da tog hende Dronningen i sin Gaard,
For Alle hun hende udvalgte.
Men Lykken vender sig ofte om.

15. Hr. Axel han tjener i Keiserens Gaard,
Forgylt var hans Spore,
sit Sværd, Han ved sin Side bar,
Og ridderlig var hans Færd
Men Lykken vender sig ofte om.

16. Hr. Axel han hviler saa sødelig,
Alt som en Herre mon sømme;
Men har om Natten ei Roe hos sig.
Alt for sine stærke Drømme.
Men Lykken vender sig ofte om.

17. Hr. Axel han sover i høien Stue,
Og hviler paa Silke hiin bløde,
Men haver om Natten ei Roe at sove,
Han drømmer om Festemø søde.
Men Lykken vender sig ofte om.

18. Han drømmer at Valborg, Immers Datter
I Fløiel staaer klædt med Ære,
Hos hende sig Hagen Kongens Søn satte,
En Bøn monne han begjære.
Men Lykken vender sig ofte om.

19. Aarle om Morgen det blev Dag,
Og Lærken sin Stemme rørte;
Opstod Hr. Axel af Sengen bradt,
Sig snarlig i Klæderne førte.
Men Lykken vender sig ofte om.

20. Han sadlede hastig Gangeren graae,
Han lyster i Lunden at ride;
Sine Drømme tænker af Ho'det at slaae,
Og lyde paa Fugle Sang blide.
Men Lykken vender sig ofte om.

21. Der nu Hr. Axel Thoresen kom,
Hen udi Rosens Lund,
Der møder hannem en Pillegrim
Udi den samme Stund.
Men Lykken vender sig ofte om.

22. Vel mødt, god Dag! Du Pillegrim from,
Hvor hen stander din Begjære,
Fra mine Lande saa monne du komm,
Det kan dinne Klæder mig lære.
Men Lykken vender sig ofte om.

23. Norge det er mit Fædreneland,
Jeg er udaf gilske Stamme,
Til Rom jeg mig agter forsand,
Om jeg kan Paven der ramme.
Men Lykken vender sig ofte om.

24. Est du kommen af gilske Æt,
Og da est du min Frende,
Har stolten Valborg mig forgjet,
Sig mig, om du hende monne kjende.
Men Lykken vender sig ofte om.

25. Valborg er en Jomfru skjøn,
Jeg hende saa vel monne kjende,
Der er saa mangen Riddersøn,
Som sætter sin Lov hos hende.
Men Lykken vender sig ofte om.

26. Jeg kjender saavel den Jomfru der,
Hun slider Zobel og Maard
Blant alle Jomfruer hun Prisen bær,
Som tjener i Kongens Gaard.
Men Lykken vender sig ofte om.

27. Opvoxen er Valborg Immers Datter,
Som Lillien feirest paa Qviste,
Blandt alle Jomfruer i Landet er,
En skjønnere ei nogen Mand vidste.
Men Lykken vender sig ofte om.

28. Fru Juli hviler under Marmorsteen,
Alt hos sin ædle Herre.
Dronning Malfred tog skjøn Valborg hen,
Hun hende monne elske og ære.
Men Lykken vender sig ofte om.

29. Guld har hun om sin hvide Haand,
I Perler fletter hun sit Haar,
Hr. Axels Brud af alle Mand,
Hun kaldes, ihvor hun gaaer.
Men Lykken vender sig ofte om.

30. De kaldte hende Axels Fæstemøe skjøn,
Men hendes Frender tilsammen
Agtede hende Hagen Kongesøn
Og gjør deraf god Gammen.
Men Lykken vender sig ofte om.

31. Det var Hr. Axel Thoresen,
Han svøber sig udi Skind;
Saa ganger han udi Salen hen,
For romerske Keiser ind.
Men Lykken vender sig ofte om.

32. "Hilsed" I Keiser Hendrik saa from.
I er en Herre saa blid;
Orlov det vil jeg bede eder om,
Til Fædrelandet at ride.
Men Lykken vender sig ofte om.

33. Mig er Fader og Moder fradød.
Mit Gods der stander i vove;
Mig tvinger dog mest min Festemøe sød,
En Anden vil hende trolove.
Men Lykken vender sig ofte om.

34. Orlov det skal du gerne faae,
Jeg straxen vil dig den give;
Om Du tilbage komme maae,
Din Plads skal aaben blive.
Men Lykken vender sig ofte om.

35. Hr. Axel rider af Keiserens Gaard,
Hannem fulgte saa herlig en Skare,
Og alle der udi Gaarden var,
De bad' ham Alle vel fare.
Men Lykken vender sig ofte om.

36. Paa Reisen var han saa rask og snar,
Hannem fulgte tredive Svende;
Der han kom til sin Moders Gaard,
Da red den Herre alene.
Men Lykken vender sig ofte om.

37. Der nu Hr. Axel Thoresen
Kom frem til Borgeled.
udi stod Helfred hans Søsters veen,
Hvilte hun sig derved.
Men Lykken vender sig ofte om.

38. Her. stander du Helfred Søster fiin!
Nu venter du ikke min Komme;
Hvor lever Valdborg, Festemøe min,
En Rose for alle Blomme.
Men Lykken vender sig ofte om.

39. Skjøn Valdborg lider meget vel,
Den skjønneste Jomfru for Alle,
Hun tjener og vores Dronning selv,
For Alle hun hende udvalgte.
Men Lykken vender sig ofte om.

40. Du raade mig Helfred Søster fiin,
Du give mig Raad de gode.
Hvor jeg kan tale med Festemøe min,
At ingen Mand det forstode.
Men Lykken vender sig ofte om.

41. Svøb du dig udi Silke skjøn,
Og klæd du dig udi Guld,
Sig, at du est mit Bud udi Løn,
At tale med Jomfruen selve.
Men Lykken vender sig ofte om.

42. Det var Hr. Axel Thoresen
Gaaer over de Høielofts Gange,
Der mødte ham Dronningens Jomfruer skjøn,
De komme fra Aftensange.
Men Lykken vender sig ofte om.

43. Han rakte skjøn Valborg hviden Haand,
Og talte saa mildelige,
Jeg er Fru Helfreds Sendebud
Jeg haver Eder Noget at sige.
Men Lykken vender sig ofte om.

44. Hun brød op det Lønnebrev stor,
Hun læste det ud med alle;
Der udi stod de Elskovens Ord,
Som Nogen bedst kund' udtale
Men Lykken vender sig ofte om.

45. Der laae udi dem Guldringe fem,
Var drevet i Roser og Lillier,
Eder giver Axel Thorsen dem,
Der Eder saa ung haver gilliet.
Men Lykken vender sig ofte om.

46. I loved' at være min Festemø,
Den Troe skal I mig holde.
Jeg sviger Eder ei paa Verdens Øe
Det lover jeg Eder min Bolde.
Men Lykken vender sig ofte om.

47. Saa fulgtes de over den Høi-Lofts Bro,
Som Gud gav dennem til Raade,
Der gav de hinanden Tro,
Og Eden svore de baade.
Men Lykken vender sig ofte om.

48. De svore om Dorthea i Ære,
Og om den hellige Møe,
i Æren vilde de leve,
For Æren vilde de døe.
Men Lykken vender sig ofte om.

49. Hr. Axel rider i Kongens Gaard,
Han var baade glad og fro.
Hans Festemøe udi Høieloft staaer,
Hun baade legte og loe.
Men Lykken vender sig ofte om.

50. Det stod saa i Maaneder fem,
Og vel udi Maaneder ni,
Eleve Greve-Sønner ginge frem,
Og bad om hende i dem.
Men Lykken vender sig ofte om.

51. Eleve vare de Ridere skjøn,
Til hende i Ære mon gille,
Den tolvte var Hagen Kongens Søn
Han bad hende aarle og silde.
Men Lykken vender sig ofte om.

52. Hør I der skjøn Valborg fiin,
Og vil I være min Kjære,
Da tager jeg Eder til Dronningen min,
Og Kronen den skal i bære.
Men Lykken vender sig ofte om.

53. Hør I der Hagen Kongens Søn,
Nei det kan ikke saa gaae,
Jeg haver lovet Hr. Axel i Løn,
Det gaaer jeg aldrig fra.
Men Lykken vender sig ofte om.

54. Vred blev Hagen Kongens Søn,
Og svøber han sig udi Skind,
Saa ganger han udi Salen saa skjøn,
For sin kjære Moder ind.
Men Lykken vender sig ofte om.

55. Hilsidde I kjære Moder min!
Hvad giver I mig for Raad,
Jeg beder om Jomfru Valborg fiin,
Hun byder mig Godt og Haab.
Men Lykken vender sig ofte om.

56. Jeg byder hende baade Hæder og Ær',
Samt Rige og Land tillige,
Hun siger hun haver Hr. Axel saa kjær,
Hun vil hannem aldrig svige.
Men Lykken vender sig ofte om.

57. Haver Valborg sin Tro bortgi'et,
Da er hun den pligtig at holde,
Her er vel flere af Greve Æt,
Saa byrdige og saa bolde.
Men Lykken vender sig ofte om.

58. Vel er der Greve-Døttre fleer,
Saa bolde og saa rige,
Men ingen saa skjøn, som Valborg er
Ei heller saa dydige.
Men Lykken vender sig ofte om.

59. Med Magt kanst Du hende ikke faae;
Thi det var Skam at høre,
Med Vaaben om Du hende vinde maae,
Kan sig Hr. Axel og røre.
Men Lykken vender sig ofte om.

60. Da vred blev Hagen Kongens Søn,
Og vred saa gik han ud,
Da mødte hannem Skriftfader hans,
Han kaldtes Sortebroder Knud.
Men Lykken vender sig ofte om.

61. Hvi ganger min Herre saa sørgelig frem,
Hvorhen stander hans Begjære,
Er hannem paa kommen nogen Modgang slem,
Da sige han mig det Herre.
Men Lykken vender sig ofte om.

62. En Modgang stor er kommen mig paa,
Som tvinger mig allermeest,
Stolt Valdborg kan jeg ikke faae,
Hr. Axel har hende fæst.
Men Lykken vender sig ofte om.

63. Haver Hr. Axel skjøen Valdborg fæst,
Han skal ei før' hende hjem,
I Sortebrødre Kloster hernæst,
Der ligger deres Herkomst igjen.
Men Lykken vender sig ofte om.

64. Nær Sødskendebarn de Begge er,
Af Frænder saa høie og gode,
En Frue holder dem til Daaben med Ær'
paa Høieborg hun døde.
Men Lykken vender sig ofte om.

65. Daabsødskende da ere nu de,
For vores Klosterret,
Derhos kan vi erfare og see,
De ere i tredie Æt.
Men Lykken vender sig ofte om.

66. Min Herre lader skrive om Ban,
Capitulet skal de lyde,
Hr. Axel Faaer ikke den Lille Vand
Vi ville ham det forbyde.
Men Lykken vender sig ofte om.

67. Det var Hagen Kongens Søn,
Han taler til Svennene faa,
I lader Jomfruens Morbrødre i Løn,
I Stuen for mig indgaae.
Men Lykken vender sig ofte om.

68. De Grever de stedes for bredden Bord,
Med Tugt og megen Ære,
Vor naadige Herre os sendte Ord,
Han siger os sin Begjære.
Men Lykken vender sig ofte om.

69. Jeg beder om Eders Søsterdatter,
I Æren Hos mig at blive,
Til Dronningen vil jeg hende sætte,
Om I mig hende vil give.
Men Lykken vender sig ofte om.

70. Da svarede hendes Morbrødre tre,
De bleve baade glade og froe,
Vel er skjøen Valborg fød, thi see,
En Kongesøn lover hende Troe.
Men Lykken vender sig ofte om.

71. Det var de ædle Grever der,
Svøbte sig udi Skind,
I Høieloft strakx monne de gaae,
For Dronning Malfred ind.
Men Lykken vender sig ofte om.

72. Først hilsede de Dronning Malfred skjøen,
Med Tugt og høviske Sinde,
Dernæst ogsaa stolt Valborg,
Den skjønneste der var inde.
Men Lykken vender sig ofte om.

73. Vel dig Du kjære Søsken datter skjøen,
Dig mens Du er i Live.
Om Dig beder Hagen Kongens Søn
Og hannem vil vi Dig give.
Men Lykken vender sig ofte om.

74. Haver I mig trolovet hen,
Da vil jeg Eder sige,
Hr. Axel er min Kjæreste veen,
Jeg vil hannem aldrig svige.
Men Lykken vender sig ofte om.

75. Svarede hendes Morbrødre tre,
De mægtige Grever og bolde,
Det skal i Sanhed aldrig skeep,
At Du det Løfte skal holde.
Men Lykken vender sig ofte om.

76. Det var Hagen Kongens Søn,
Lod skrive det Brev af ny.
Og lade hente den Erkebisp,
Med Klærkene 7 Gange 10.
Men Lykken vender sig ofte om.

77. Meldte det Mester Erland han.
Læste det kongebrev ud.
Skam saae den, som dette paafandt
Ja først og sidst Broder Knud.
Men Lykken vender sig ofte om.

78. Erkebispem han stedes for Bord,
Og talte til Kongen med Ære,
Min naadige Herre saasandt mig Ord,
Hvad monne hans Villie være.
Men Lykken vender sig ofte om.

79. Jeg haver mig en Jomfru fest,
Til hende skal i mig vie,
Hr. Axel er hende af Hjertet næst,
Hun skal hannem overgive.
Men Lykken vender sig ofte om.

80. Saa skrev de den Stevning du,
Og lod den læses til Thinge,
At møde for Erkebispens prud,
Begge de to Ædelige.
Men Lykken vender sig ofte om.

81. Aarle om den Morgen Tid,
Det Ottesang var tilende.
Til Kirken skulde Hr. Axel rid'
Med Fæstemøe sin, den vene.
Men Lykken vender sig ofte om.

82. Den Herre stiger til høien Hest,
Han monne saa hjertelig sukke,
Den Jomfru hun følger Karmen næst,
Sin Sorrig hun inde mon lukke.
Men Lykken vender sig ofte om.

83. Den Ridder han rider paa høien Hest,
Hans Tanker de vanked' saa vide.
Den Jomfru hun følger i Karmen næst,
Hun dølger sin Sorrig med Snilde.
Men Lykken vender sig ofte om.

84. Det meldte hun stolten Valborg,
Hun kom i Rosens Lunde,
Sjelden sukker glade Hjerte af Sorg,
Men ofte leer sorgfulde Munde.
Men Lykken vender sig ofte om.

85. Udenfor Marie Kirkegaard,
Der traadte de Herrer af Heste,
Derefter de ind udi Kirken gaer
Med Frænde og Ridder de bedste.
Men Lykken vender sig ofte om.

86. De hvilte midt paa den Kirkegaard,
Der mødte dem Bisper og Klærke,
At de var' begge i Hjertet bange,
Det kunne man paa dennem mærke.
Men Lykken vender sig ofte om.

87. Der mødte dem Erkebispens selv,
Med sølvbunden Stav udi Hænde,
Og alle hans Ordensbrødre med,
Som deres Venskab skulde vende.
Men Lykken vender sig ofte om.

88. Frem traadte han strax, Sortbroder Knud,
Med Slægtbog udi Hænde,
Og læste han der den Arvetavl ud,
At Axel var Valborgs Frænde.
Men Lykken vender sig ofte om.

89. Saa læste de op den Arvetavle,
Som Munken gav dennem tilraade,
Sled- Sødskendebørn vare de udi Valg
Paa Mødrenes Slægten baade.
Men Lykken vender sig ofte om.

90. Næst- Sødskendebørn de rettelig var,
Af adeligt Blod det bedste,
I fjerde Led deres Slægtskab staaer,
Strax skildte dem ad de Præster.
Men Lykken vender sig ofte om.

91. De vare komme af Gilske Rod,
Nærsødskendebørn saa fromme',
Hr. Axel og skjøen Valborg god,
Maatte ikke til sammen komme.
Men Lykken vender sig ofte om.

92. En Frue dem begge til Daaben bar.
Der de finge Daabens Gave;
Hr. Asbjørn Begges deres Gudfader var,
Hinanden maatte de ei have.
Men Lykken vender sig ofte om.

93. De vare Frænder af Byrd og Blod,
Af adelig Gilske Slægte,
Dernæst vare de Gudsødskende to,
De komme ei sammen til ægte.
Men Lykken vender sig ofte om.

94. Saa fulgte de dennem til Alteret hen,
Fik dennem Haandklædet i hænde,
De løste det Baand og vare ei seen,
Før Svennen var Jomfruens Frænde.
Men Lykken vender sig ofte om.

95. Det Haandklæde mellom skaaren blev,
Hver fik af dennem et Stykke,
Saa lever den aldrig i Verden saa,
Der selver kan raade sin Lykke.
Men Lykken vender sig ofte om.

96. Det Haandklædet sønderskaaren er,
Hvormed I os monne adskille,
Saalægge vi leve det aldrig skeer,
I bryder vort Vendskab og Villie.
Men Lykken vender sig ofte om.

97. De toge Guldringen af Fingeren hen,
Og Armbaandet af hendes Haand,
Da fik den Ridder sin Gave igjen,
Og løst var Kjærlighedsbaand.
Men Lykken vender sig ofte om.

98. Hr. Axel kasted' Guldet paa Alteret,
Det gav St. Oluf til Ære,
Svo'r alle de Dage han leve maae,
Han Valborgs Ven vilde være.
Men Lykken vender sig ofte om.

99. Da vredes Hakon Kongens Søn
Alt under sin Silke rødt:
Mens Du kan hende ikke glemme i Løn,
Da er hun vist ikke Møde.
Men Lykken vender sig ofte om.

100. Da Erlend Erkedegen talte paastand,
Den Viseste blant de Klerke:
Den agten jeg for en ufrisk Mand,
Der kjender ei Elskoven sterke.
Men Lykken vender sig ofte om.

101. Med Vand udslukker man Ilden stor,
Dertil den brændende Brand.
Men Kjærligheds Brynde langt overgaaer,
Den ingen Mand dæmpe kan.
Men Lykken vender sig ofte om.

102. Solens Hede den falder saa stærk,
At Ingen den lædske kan;
Men Elskovens Baand er haardere Værk;
Den aldrig slet brydes forsand.
Men Lykken vender sig ofte om.

103. Prins Hagen svarede Axel saa,
Han stod i Silke saa rød:
Den Sag skal jeg mig lægge fra
Skulde jeg i morgen end døe.
Men Lykken vender sig ofte om.

104. Da blev Hagen Kongens Søn vred,
Traadte frem paa bredden Steen:
I morgen skal Du sværge en Eed
Og det foruden al Meen.
Men Lykken vender sig ofte om.

105. Sværge skal Du imorgen mig,
Paa Sværd og hellige Fæst:
Om Valborg hun er Mød for Dig,
Eller Du har sovet hende næst.
Men Lykken vender sig ofte om.

106. Skal jeg Loven give saa,
Jeg kan det fuldvel gjøre;
I Kampen tør jeg end bestaae,
Saalænge jeg mig kan røre.
Men Lykken vender sig ofte om.

107. I Loftet hviler Elskelin, Hagens Frue,
Hun vaagner af Søvnens saa bradt:
Sancte Birgitte raade nu for min Hu,
Hvad haver jeg drømt udi Nat!
Men Lykken vender sig ofte om.

108. Jeg drømte om Julli hin vænne,
Som hviler under sorten Muld,
Hun bad mig saameget gjerne,
At være hendes Datter huld.
Men Lykken vender sig ofte om.

109. Min Herre! Jeg hader Sønner syv,
Og hver haver tredive Svende;
De binde op Sværd og vove deres Liv,
At hjælpe den Jomfru saa vænne.
Men Lykken vender sig ofte om.

110. Min Herre han sadler Gangar ti,
Og ride bort som en Herre!
I følge dem med. I staae hende bi!
Det maatte ei blive desverre.
Men Lykken vender sig ofte om.

111. Syv Sønner have vi nu til sammen,
De unge Hertuger bolde.
Det er vores egen Glæde og Gammen,
De ridderlig sig kan holde.
Men Lykken vender sig ofte om.

112. Sødskende-Børn vi tvende vare,
Fru Julli og jeg her baade;
Derfore det os heel ilde staaer,
Om ei vi hendes Datter forlade.
Men Lykken vender sig ofte om.

113. Aarle om den Morgen saa skjøn,
Der Solen skinned over den Hede;
Paa Slottet ganger de Ridder saa skjøn,
At sverge de dyre Ede.
Men Lykken vender sig ofte om.

114. Færdig Hr. Axel Thorsen var,
Og rakte sin Haand fra sig.
I kommer hid Grever af gilske Gaard,
Og lover i dag med mig!
Men Lykken vender sig ofte om.

115. Fremgaae elleve Ridder med Mag,
Vare klædte i Zobel og Maard:
Vi ville love med Hr. Axel i dag.
Gud give i hvor det gaaer.
Men Lykken vender sig ofte om.

116. Saa stride randt Taare paa Jomfruens Kind.
Som Regnen kan falde mest:
Ah hvor skal jeg nu Venner finde?
Jeg er elendig forvist.
Men Lykken vender sig ofte om.

117. Hendes Morbrødre tre de svarede da,
Og talede saa til hende:
Ene Du selver sværge maa,
I Raadet var Du selv ene.
Men Lykken vender sig ofte om.

118. Meldte der Erkedegn Erland
Og saa tog han oppaa:
Frender Du mange finde kan,
Men Venner haver Du faa.
Men Lykken vender sig ofte om.

119. Frender Du vel mange har,
men Venner kan Du ei finde;
Gud hjælper Dig vel udaf den Fare,
Du maatte den Sorrig forvinde!
Men Lykken vender sig ofte om.

120. At mig er Fader og Moder fradød,
For Gud maa jeg det klage;
Den Gud som hjælper Alle af Nød,
Han veed vel min Aarsage.
Men Lykken vender sig ofte om.

120. Fru Julli hviler under Marmorsteen,
Hr. Immer i sorten Muld;
Men vare de endnu i Live her,
Da vare mine Frænder mig huld.
Men Lykken vender sig ofte om.

121. Der hun saa sad med Jammer og Vee,
Og udi sin største Sorrig,
Da kom Hr. Hagen og lod sig see,
Fremridendes til den Borrig.
Men Lykken vender sig ofte om.

122. Han traadte strax frem saa hastelig,
Sine Ord lod han saa lyde:
I Lov gaaer jeg idag med Dig,
Jeg monne mig selv tilbyde.
Men Lykken vender sig ofte om.

123. Fru Elskelin er Dig huld og god,
Hun sover mig hver Nat nær.
Din Moder og hun var af samme Rod,
Derfor saa kommer jeg her.
Men Lykken vender sig ofte om.

124. I træde frem, mine syv Sønner i Tal,
Og Eder i Loven blande!
Hr. Karl hans Sønner af Sønderdal.
De skal her hos os stande.
Men Lykken vender sig ofte om.

125. Elleve Hertugsønner ginge frem,
Var svøbt i Zobel og Maard;
Paa fyrstelig Viis saa klædte de dem,
Og kruset ver deres Haar.
Men Lykken vender sig ofte om.

126. Elleve Grever gik sammen i Flok,
Og vare slet uforfærded';
Kruset var deres gule Lok;
Forgylte var deres Sværde.
Men Lykken vender sig ofte om.

127. Med Jomfruen vi nu sverge vil,
Og Loven med hende gjøre;
I Æblinge to! I træder hertil!
Thi alle skal derpaa høre.
Men Lykken vender sig ofte om.

128. Paa Messebog lagde Hr. Axel sin Haand,
Og Sværdet holdt han udi Fæste;
Hans rige Frænder stod hos forsand,
De gjæveste og de bedste.
Men Lykken vender sig ofte om.

129. Hæftet det holdt han i sin Haand,
Og Odden stod mod en Steen;
Saa gjorde han strax sin Eed paastand.
Og det foruten al Meen.
Men Lykken vender sig ofte om.

130. Vel haver jeg havt skjøen Valborg kjær,
Hun var min høieste Trøst;
Jeg hende dog aldrig var saa nær,
At jeg hende eengang har kyst'.
Men Lykken vender sig ofte om.

131. Paa Messebog lagde den Jomfru sin Haand,
Og svoer hun om Vor Frue:
Mine Øine var aldrig saa dristig forsand,
Jeg turde Hr. Axel anskue.
Men Lykken vender sig ofte om.

132. Saa løfted' de over hende Himmel skjøen,
Og bare saa over hende Skrud;
Saa fulgte de hende i Salen hen,
Og kaldede hende Kongens Brud.
Men Lykken vender sig ofte om.

133. Indkom Hagen Kongens Søn,
Han taledet et Ord saa brat:
Hverken Svend eller Ridder skjøen,
Maa reise herfra i Nat.
Men Lykken vender sig ofte om.

134. "Han sagde: Jeg fæster stolt Valborg fiin
Alt til min Hjertenskjære.
Hun skal nu være Dronning min,
Og kronen af røden Guld bære."
Men Lykken vender sig ofte om.

135. Der bredtes Dug, de sattes tilbord.
De skjenkte baade Mjød og Viin;
Hr. Axel sad og sørgelig' Ord
Han taled med Kjæresten sin.
Men Lykken vender sig ofte om.

136. "I sig mig Valborg Hjertens kjær!
Mens vi ere ene herinde;
Hvad Raad os begge nu bedst monne vær',
Vor Længsel den kan forsvinde?"
Men Lykken vender sig ofte om.

137. Faaer jeg Kongen, om det saa skeer,
Da er det mod mit Minde;
Om jeg i tusind Aar levede her,
I ganger mig aldrig af Sinde.
Men Lykken vender sig ofte om.

138. Jeg vil da sidde i Høieloft vid,
Og virke det Guld udi Hue;
Saa sørgelig vil jeg leve min Tid
Alt som en Turteldue.
Men Lykken vender sig ofte om.

139. Hun hviler aldrig paa grønne Green,
Hendes Been er aldrig saa møde;
Hun drikker aldrig det Vand saa reen,
Hun rører det først med Fødder.
Men Lykken vender sig ofte om.

140. Min Herre! i ride saa lystelig,
At bede den vilde Raa;
Alle de Tanker I faaer om mig,
I lade dem snart bortgaae!
Men Lykken vender sig ofte om.

141. Min Herre! I ride saa lystelig,
Og beder den vildene Hare,
Alle de Tanker I faaer om mig,
I lade dem strax bortfare!
Men Lykken vender sig ofte om.

142. Om jeg end rider i Rosens Lund,
Og beder de Dyr udi Skove;
Hvad skal jeg gjøre om Nattestund,
Naar jeg kan ikke sove.
Men Lykken vender sig ofte om.

143. Mit Fædrengods jeg sælger forsand
For Sølv og Guld det røde;
Saa vil jeg drage i fremmede Land,
Og sørge mig selv tildøde.
Men Lykken vender sig ofte om.

144. Min Herre! I sælge ei Eders Jord,
Det er saa haardt at miste;
Men sender nu strax Hr. Asbjørn Ord,
Hans Datter den skal i fæste.
Men Lykken vender sig ofte om.

145. Alhed hans Datter I fæste maa,
Og leve hos hende med Ære;
I Moders Sted vil jeg Eder staae,
Og Sorgen saa for os bære.
Men Lykken vender sig ofte om.

146. Ingen skjønn Jomfru jeg have maa,
Og ingen trolover jeg mig,
Kunde jeg end Keiserens Datter faae,
Men jeg fik ikke Dig.
Men Lykken vender sig ofte om.

147. Men Erland Erkedegn varte dem ad,
Han klappede dennem med Ære:
I sige hinanden i Aften God Nat,
Det kan nu ei Andet være.
Men Lykken vender sig ofte om.

148. Erkebispens han raabte det ud,
Sin Tunge kunde han vel røre:
Skam saa sorten Broder Knud,
Som heri Splid mon gjøre!
Men Lykken vender sig ofte om.

149. He. Axel bød den Jomfru Godnat,
Han gjorde det meget ugjerne;
Hans Hjerte det var med Sorrig beladt,
Som Fangen der ligger i Jerne.
Men Lykken vender sig ofte om.

150. Skjønn Valborg gaaer i Høie Loft hen,
Hendes Møer følge hende at sove;
Hendes Hjerte det brænder af Sorrig og Meen,
Som Ilden i lysende Lue.
Men Lykken vender sig ofte om.

151. Aarle om den Morgenstund,
Der Solen skinde med alle;
Begynder hun, Dronningen, mangelund
Paa Jomfruer sine at kalde.
Men Lykken vender sig ofte om.

152. Dronning Malfred beder Jomfruer sine
At virke det Guld saa rød,
Stille stod Valborg, Jomfru fiin,
Hendes Hjerte af Sorrig bløde.
Men Lykken vender sig ofte om.

153. Hør Du Valborg Jomfru kjær!
Hvi sidder Du her saa brud?
En Hjertens Glæde maa det Dig være,
At du bliver Kongens Brud.
Men Lykken vender sig ofte om.

154. Langt heller vilde jeg Hr. Axel have,
Og leve med hannem i Ære;
End jeg vil nyde den store Gave,
Den Norske Krone at bære.
Men Lykken vender sig ofte om.

155. Saa lidet det mig gavne kan,
Mine Frænder de sig monne glæde,
Naar jeg med mine Øiens Vand
Mine Kinder maa daglig væde.
Men Lykken vender sig ofte om.

156. Det stod saa hen en Tid saa rum,
Ja mere end Maaneder to;
Hr. Axel og den Jomfru from
De hverken legte eller loe.
Men Lykken vender sig ofte om.

157. Der kom Orlog paa det Land,
De Fiender vare saa stærke;
Hr. Hagen Kongens Søn forsand,
Maatte til at prøve Hofværke.
Men Lykken vender sig ofte om.

158. Kong Hagen lod byde alle sine Mænd
Ja baade de Lege og Lærde.
Hr. Axel den høiædle Svend
Lod sig og ikke forfærde.
Men Lykken vender sig ofte om.

159. Det var Hagen Kongens Søn,
Han rider i Herrefærd,
Han byder i Lande Hver og Een,
Som bæere kunde Sværd.
Men Lykken vender sig ofte om.

160. Han byder ud over alt sit Land,
Saa mange som Sværd kunde bæere;
Hr. Axel den høiædle Mand
Han skulde hans Høvismand være.
Men Lykken vender sig ofte om.

161. Hans Skjold var baade hvid og blaa,
Det kjendes i Marken vide,
To røde Hjerter deri monne staae
For Æren vilde han stride.
Men Lykken vender sig ofte om.

162. Der de kom i Marken ud,
Saae de deres Fiende glandse;
Der gjaldt da Mod og Mandom prud,
Og ikke med Fruer at dandse.
Men Lykken vender sig ofte om.

163. Hr. Axel prøver saa stort Hofværk,
Sit Fædreneland til Fromme;
For hannem faldt de Hofmænd saa stærk,
Han gjør dem Sadelen tomme.
Men Lykken vender sig ofte om.

164. Han slog saa mangen velbyrdig Mand,
Han traadte dem under sine Heste,
Han skaaner Ingen med sin Haand,
End ei de ypperste og bedste.
Men Lykken vender sig ofte om.

165. Han vog de Herree af Oppeland,
Som ride de høie Heste;
Kong Amunds Sønner faldt for hans Haand,
De Grever og Hertuger bedste.
Men Lykken vender sig ofte om.

166. De Pile fløi saa tykke i Skare
Som Bønderne de slaae Hø;
Selv Hagen Kongens Søn blev saa'r
Og maatte snarligen døe.
Men Lykken vender sig ofte om.

167. Der nu Hagen Kongens Søn,
Fra Hesten monne nedfalde,
Hr. Axel den ædle Herre saa kjøn,
Han gav sig derved med alle.
Men Lykken vender sig ofte om.

168. "Hør nu Hr. Axel Thorsen,
Du hævne tilfulde min Død!
Saa fanger Du Norges Rige og Land,
Og dertil begges vores Mø."
Men Lykken vender sig ofte om.

169. "Tilfulde skal jeg hævne Din Død,
Saa det skal spørges til By;
Jeg skaaner mig ei for noget Stød
Og aldrig skal jeg flye".
Men Lykken vender sig ofte om.

170. Hr. Axel han vender i Hoben ind,
Han var saa vred imode;
Enhver som hannem mødte gesvindt
Den slog han ned forfode.
Men Lykken vender sig ofte om.

171. Da faldt alle de stærke Mænd,
Som Bønderne Korn monne høste;
Hr. Axel den høiædle Svend,
Saa mandelig sig monne trøste.
Men Lykken vender sig ofte om.

172. Saa længe den Herre værgede sig,
Til han misted Brynien bolde;
Han stridte saa friskt og mandelig,
Til kløven blev hans Skjolde.
Men Lykken vender sig ofte om.

173. Han værged' sig saa mandelig der,
Og monne sig selver trøste;
Indtil saa længe hans gode Sværd,
Det monne i Hæftet briste.
Men Lykken vender sig ofte om.

174. Ved vare de dødelige Saar,
Den Herre havde i Brystet;
I Teltet de hannem siden bar,
Saa nødig de hannem misted'
Men Lykken vender sig ofte om.

175. Den Herre randt Blodet saa strideligt
For Seieren maatte han døe;
Det sidste Ord han talte for sig
Var om hans Fæstemøe.
Men Lykken vender sig ofte om.

176. " I siger skjøn Valborg tusind Godnat;
Vor Herre skal for hende raade;
I Himmerige vi findes saa brat,
Og sankes saa gladelig baade."
Men Lykken vender sig ofte om.

177. Ind da kom den liden Smaadrenge,
Og stedes han for Bord;
I Talen var han snild og kreng,
Han kunde vel føie sine Ord.
Men Lykken vender sig ofte om.

178. "Jomfruer aflægge nu Silke rød,
Og bærer de Hvide Lin!
Hagen Kongens Søn, er nu død,
Og Axel kjer Herre min.
Men Lykken vender sig ofte om.

179. Død er Hagen, Kongens Søn,
Han ligger paa Ligebaare:
Det hevnedes Axel Herre Min,
Thi fik han sit Banesaar.
Men Lykken vender sig ofte om.

180. Seieren haver de vunden vist,
Al Norriges Land til Ære;
Saa manges Bonde haver Livet mist
Og manges ædelig Herre."
Men Lykken vender sig ofte om.

181. Saa saare græd Malfred Dronningen skjøn,
Det kan hver Moder vel vide;
Skjøn Valborg sørger og saare i Løn,
Sine Hænder monne hun vride.
Men Lykken vender sig ofte om.

182. Hun talede strax til Tjeneren sin,
Bad han skulde snarlig være:
"Du hente mig ind mit forgyldte Skrin,
Du maa det strax indbære."
Men Lykken vender sig ofte om.

183. "I spænder graa Ganger for Karmen rød,
Til Kloster vil jeg mig give:
Jeg glemmer aldrig Hr. Axels Død,
Saa længe jeg er udi Live."
Men Lykken vender sig ofte om.

184. Udenfor Marie Kirkegaard
Der traadte hun fra sin Karm,
Saa sørgelig hun i Kirken gaaer,
Hun haver baade Angest og Harm.
Men Lykken vender sig ofte om.

185. Guldkronen tog hun med sin Haand,
Hun satte den ned paa Stene:
"Nu vil jeg aldrig have Mand
Men leve ene Jomfru alene.
Men Lykken vender sig ofte om.

186. To gange var jeg Festemøe,
Men aldrig Brud kunde blive;
Nu vil jeg udi Klosteret døe,
Fra Verden mig ganske give.
Men Lykken vender sig ofte om.

187. De bare frem de forgyldte Skrin,
Der var udi Guld det meste,
Det skifted hun blant Frændern sine.
Det Ypperste og det Bedste.
Men Lykken vender sig ofte om.

188. Hun tog af Guld det store Halsbaand,
Hvori de Smykker man hænge;
Det gav hun Fru Elskelin paastand.
Som hende havde elsket saa længe.
Men Lykken vender sig ofte om.

190. Saa tog hun op det store Armbaand,
Dertil de Braser brede,
Det gav hun Hr. Hagen med Haand og Mund.
Som svor med hende de Ede.
Men Lykken vender sig ofte om.

191. Hun tog Guld og Sølv saa skjøn.
Vel Hundrede gyldene Ringe,
Dem gav hun de Hertug Sønner skjøn,
Som Loven med hende iginge.
Men Lykken vender sig ofte om.

192. Hun gav til Kirker og Klosteret vel
Og dennem som skulde læse,
For sig og for sin kjæreste Sjel
Hun stiftede dagelig Messe.
Men Lykken vender sig ofte om.

193. Hun gav til Enker og faderløse Børn
Og dennem, som vandrer om Føden,
Til Sancti Anne Billede skjøn,
gav hun Guldkronen den røde.
Men Lykken vender sig ofte om.

194. I træder frem Bisper, ærværdige Herrer!
Og vier mig ind med Muld.
Den Klosterorden jeg sværger her;
Jeg haaber i vorder mig huld.
Men Lykken vender sig ofte om.

195. Kommer Aage Erkebisp kjær,
Og vier mig ind for Gud;
Jeg kommer aldrig af Klosteret her,
For jeg bæres død herud.
Men Lykken vender sig ofte om.

196. Der vare saa mangen Ridder bold,
Som bare derved stor Harm,
Der de nu kastede det sorte Muld
Over skjøn Valborgs Arm.
Men Lykken vender sig ofte om.

197. Nu ganger Valdborg i Klosteret der,
Hun lider saa mangen Tvang.
Messen hun aldrig forsømme her,
Ei heller den Ottengang.
Men Lykken vender sig ofte om.

198. I Klosteret mange given er
Baade Møer og høviske Qvinder,
dog ingen saa skjøn, som Valborg kjer,
Hvis lige Mand ikke kan finde.
Men Lykken vender sig ofte om.

199. Flux bedre det er ei at være født,
End stedse i Sorgen at leve.
Med Længsel daglig æde sit Brød
Og aldrig Lystighed prøve.
Men Lykken vender sig ofte om.

200. Gud dennem forlade som Aarsagen er,
At de ei sammen maatte være,
Som have hinanden af Hjertet kjær.
Og elske i Tugt og Ære.
Men Lykken vender sig ofte om.